

Hồi Thứ Hai Mười Tư

SỢI TÓC TREO NGÀN CÂN

Giám người áo đỏ bịt mặt vốn đã như kinh cung chi điệu, vừa nghe tiếng nói ấy liền tức kinh hãi kêu ô lên, thấy đều đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Thật ra, bây giờ họ mới quay đầu lại đã là quá thừa, bởi đối phương lúc này đã tiến vào giữa tám người.

Tám người bịt mặt kinh hãi, buột miệng kêu lên:

– Ô, Thái Phụng Tiên Tử!

Không sai, chính Thái Phụng Tiên Tử đã quay trở lại, không ai đoán ra được nàng ta quay trở lại với mục đích gì?

Thái Phụng Tiên Tử đưa mắt nhìn người đang bông Nhạc Nhạn Linh nói:

– Hãy bỏ y xuống, nhưng phải thật nhẹ đấy!

Giọng nói tuy rất ngọt ngào, không hề có chút tức giận, khác hẳn khi này đối với Nhạc Nhạn Linh, song vẫn có vẻ nghiêm trang khiến người không dám phản kháng và mất tự chủ.

Người bịt mặt ấy quả nhiên vâng lời đặt Nhạc Nhạn Linh xuống, dáng vẻ như kẻ mất hồn.

Thái Phụng Tiên Tử đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh hôn mê nằm dưới đất, sau đó ngẩng lên quét mắt nhìn quanh, cười nói:

– Tám vị người nào cũng đeo khăn che mặt, hẳn không phải nhân vật quan trọng trong Đoạn Hồn cốc chứ gì? Bây giờ đầu lĩnh các vị đã chết, mà cũng không có được Nhạc Nhạn Linh, dù trở về cũng chỉ có một chết, theo ý bổn cô nương thì tám vị hãy ở lại đây bầu bạn với đầu lĩnh các vị là hơn.

Giọng nói với hết sức dịu dàng, song tám người nghe chẳng khác nào một đạo mệnh lệnh tử vong, thấy đều mặt mày xám ngắt.

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy lại cười nói:

– Các vị trước đây đều tự mệnh danh là trang anh hùng hảo hớn, sao bây giờ lại rụt rè nhút nhát thế này?

Người họ Trang gom hết can đảm nói một hơi:

– Bọn này không hề có ân oán gì với cô nương, cô nương hà tất bức bách, nhất định hạ sát bọn này như vậy?

Thái Phụng Tiên Tử bỗng khúc khích cười:

– Các vị lại sợ một kẻ yếu đuối như bản cô nương sao?

Người họ Lưu như quả bóng xì hơi, mặt nhăn nhó nói:

– Bọn này tự biết không phải địch thủ của cô nương.

Thái Phụng Tiên Tử vẫn cười:

– Chẳng lẽ các vị lại xuôi tay chịu chết thế này ư?

Người họ Trang lùi sau hai bước:

– Cô nương nhất quyết hạ sát bọn này ư?

Thái Phụng Tiên Tử nét mặt thoáng ngẫm nghĩ:

– Thế này vậy, các vị hiện đang đứng ở tám phương hướng, mọi người hãy dốc hết tài năng tự tìm đường sống, nếu thoát được ra khỏi hai trượng thì kể như tính mạng được bảo toàn.

Tám người bịt mắt nghe vậy, trên gương mặt thất vọng liền tức đều lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên họ đều tự cho mình là kẻ may mắn.

Sự thật quả cũng như vậy, Thái Phụng Tiên Tử võ công tuy cao thâm khôn lường, nhưng bảo trong vòng hai trượng có thể cùng lúc hạ sát tám cao thủ bậc nhất võ lâm thì thật là điều khó thể tin được.

Bởi theo kinh công của tám người bịt mắt, tối đa chỉ ba cái tung mình là có thể vượt ra ngoài hai trượng, thời gian ấy ngắn ngủi dường nào.

Tám người bịt mắt bất giác thấy đều chậm chậm thoái lui, bỗng một người mắt nhỏ bé cất tiếng nói:

– Cô nương nói là với sức một mình phải không?

Thái Phụng Tiên Tử bỗng cười khanh khách:

– Đúng vậy, thật ra nơi đây cũng đâu có ai khác! Chẳng những bản cô nương với sức một mình, mà còn không sử dụng ám khí, các vị cứ yên tâm!

Tám người bịt mắt càng lộ vẻ vui mừng hơn, hiển nhiên họ nghĩ là Thái Phụng Tiên Tử có ý buông tha cho họ sống, nhưng họ quên mất đây là một trận chiến được đặt cuộc bằng danh dự.

Thái Phụng Tiên Tử quét mắt nhìn tám người đang thoái lui nói:

– Để cho công bằng, bản cô nương sẽ phát hiệu lệnh, khi lệnh phát là các vị bỏ chạy, nếu người nào động đây trước thì, đừng trách bản cô nương chẳng nương tay.

Tám người bịt mắt nghe vậy, lập tức dừng chân không dám lui tiếp nữa.

Thái Phụng Tiên Tử cười nói:

– Bốn cô nương đếm ba tiếng, đến tiếng thứ ba các vị sẽ chạy... Một... hai...

Tám người bịt mắt đều dồn hết công lực vào đôi chân, bây giờ họ chỉ cần chạy nhanh là sẽ thoát nạn.

Trong khi ấy, Thái Phụng Tiên Tử vẫn tươi cười, không hề có vẻ gì là đề tụ công lực.

Bầu không khí căng thẳng đến mức cơ hồ cô đặc, tám người bịt mắt tựa hồ nghe rõ tiếng tim đập của mình, sự khủng khiếp và chết chóc lan tỏa khắp hiện trường.

Tiếng “ba” vừa thốt ra khỏi miệng Thái Phụng Tiên Tử, tám người bịt mắt liền quay phắt người, phóng nhanh về tám hướng khác nhau như bị ma đuổi.

Đây là một sống một chết, dĩ nhiên người nào cũng giở hết tốc độ khinh công, phóng đi nhanh khôn tả.

Thái Phụng Tiên Tử chẳng chút vội vàng, chỉ thấy nàng mắt lóe sát cơ, bỗng lạnh lạnh quát:

– Nằm xuống ngay!

Rồi thì một chân trụ đất xoay người, vung tay phóng ra tám luồng chỉ phong. Liên tức, tám tiếng rú thảm khốc vang vọng khắp núi rừng, nghe rùng mình nổi gai ốc.

Tiếp theo, tám bóng đỏ cơ hồ cùng một lúc ngã ập xuống đất, bởi đà phóng quá nhanh nên tiếp tục trượt tới trước, tạo thành một đường dài hơn trượng. Sau cùng nửa người bị vùi trong tuyết trắng, hoàn toàn bất động, hiển nhiên tám người đều đã hôn quy địa phủ.

Thái Phụng Tiên Tử thản nhiên quét mắt nhìn quanh, lẩm bẩm:

– Cũng may là các người chưa vượt khỏi hai trượng, không thì cũng chẳng tài nào hồi sinh được nữa.

Đoạn quay người chậm rãi đi về phía Nhạc Nhạc Linh.

Sức nóng từ trong người Nhạc Nhạc Linh tỏa ra đã làm tan chảy khá nhiều tuyết bao quanh, cả người chàng cơ hồ đều bị chìm trong nước, cũng may là chàng đang hôn mê, không thì thật khó chịu nổi.

Thái Phụng Tiên Tử đắm mắt nhìn Nhạc Nhạc Linh một hồi lâu, bỗng lẩm bẩm:

– Vì sao ta lại quay vào đây, người có biết không?

Đoạn cúi người bỗng Nhạc Nhạc Linh lên, vẻ mặt Thái Phụng Tiên

Tử lúc này hết sức kỳ lạ, như đau xót lại như tức giận, và trong đáy mắt còn thoáng lộ vẻ băng khuâng phiến não.

Nàng bỗng Nhạc Nhạn Linh đến bên một tảng đá to, vung tay phủi sạch tuyết đọng bên trên, sau đó nhẹ nhàng đặt Nhạc Nhạn Linh lên đó.

Lúc này mặt trời đã lặn xuống non tây, chỉ còn lại nửa phần trên đỉnh núi, như hầy còn lưu luyến cõi đời ô trọc rắc rối này.

Thái Phụng Tiên Tử ngậy ngẩn nhìn Nhạc Nhạn Linh, từng cơn gió lạnh lay động chiếc áo đỏ rực của nàng, dưới sự phản ánh rắng chiều và tuyết trắng, trông nàng càng đẹp mê hồn, đáng tiếc là Nhạc Nhạn Linh đang hôn mê, không nhìn thấy được.

Thái Phụng Tiên Tử ngẫm nghĩ một hồi rất lâu, bỗng lảm bảm nói:

– Mặc y sau này là bạn hay thù, đằng nào mình cũng chẳng sợ y, cứ cứu sống y thì có hề gì?

Đoạn vung tay giải khai huyết bối tâm của Nhạc Nhạn Linh, vừa định giải khai tiếp huyết hôn thụ, bỗng một ý nghĩ lóe lên, bèn thăm nhủ:

“Nếu mình mà giải huyết cho y hồi tỉnh, chắc chắn y sẽ không chịu để cho mình chữa trị, không nên giải là hơn.”

Thái Phụng Tiên Tử vốn tính kiên nghị, bất cứ việc gì hễ nói là làm, bèn lập tức vận công chữa thương cho Nhạc Nhạn Linh.

Chỉ thấy nàng tung mình lên tảng đá, ngồi xếp bằng bên cạnh Nhạc Nhạn Linh, nhẹ nhàng đặt tay lên huyết linh đài, từ từ truyền công lực sang.

Thời gian lặng lẽ qua đi, mặt trời đã lặn, trăng bắt đầu mọc lên.

Thái Phụng Tiên Tử nhẹ nhàng từ trên tảng đá phóng xuống, đưa tay áo lau mồ hôi trán, ngược mắt nói:

– Vậy là kể như đã đại công cáo thành. Ôi, giờ đã gần canh ba, hẳn là họ đang tìm mình khắp nơi. Ôi, mình tội gì lại làm vậy kia chứ?

Đoạn ngửa mặt cất lên một tiếng huýt dài, chỉ chốc lát chim phụng đã đáp xuống. Nàng vừa định tung mình lên lưng chim phụng, bỗng lại nghĩ:

“Sao mình không đưa y đến nơi đó? Không được, vạn nhất mai đây võ công y cao hơn, mình lại có thêm một kinh địch còn gì?”

Nghĩ vậy, bất giác đưa mắt nhìn về phía Nhạc Nhạn Linh.

Gió đêm thổi tung vạt áo Nhạc Nhạn Linh, vang lên tiếng phần

phật, trong đêm tuyết tĩnh mịch càng thêm phần thâm lương hơn.

Thái Phụng Tiên Tử miệng bất giác lẩm bẩm:

– Thế này hẳn rất là lạnh!

Nhưng rồi lại cười chua chát nói:

– Hôm nay mình sao thế này? Sao lại cứ lo nghĩ cho người ta thế này?

Tuy miệng nói vậy, song lại bất giác quay người đi về phía Nhạc Nhạn Linh.

Thái Phụng Tiên Tử bỗng Nhạc Nhạn Linh lên, lẩm bẩm:

– Mình nên mang y đến nơi ấy là hơn, nơi ấy ấm áp, miễn là mình không mang y lên trên đỉnh núi, tất cả là tùy ở phúc phận của y thôi.

Đoạn tung mình lên trên lưng chim phụng, một tiếng hạ lệnh, chim phụng liền vỗ cánh bay vút lên không, thoáng chốc đã mất dạng trong mây mù.

00o

Đây là một vùng đầy những ngọn núi cao ngút trời mây, rừng cây bát ngát.

Mặt trời vừa ló dạng, nắng ban mai soi rọi lên lưng những cánh chim ung to lớn bay liệng trên không, sắc điệu hết sức không hài hòa, bởi đây là một buổi bình minh chứ đâu phải hoàng hôn.

Trong một hang động khô ráo, một thiếu niên áo đen chậm rãi bước ra, chàng đảo mắt nhìn quanh, bất giác kinh ngạc lẩm bẩm:

– Đây là đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ là Đoạn Hồn cốc ư?

Chàng chính là Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh lại đưa mắt nhìn kỹ xung quanh, lại lắc đầu nói:

– Không đúng, đây lại không phải là Đoạn Hồn cốc, vậy đây là nơi nào thế này?

Ngay khi ấy, bỗng nghe trên không có tiếng tri hô:

– Cứu mạng, vị đại hiệp kia, xin hãy cứu mạng!

Nhạc Nhạn Linh liền ngẩng lên nhìn, bất giác ngăn người, thì ra trên vách núi trơn trượt đối diện ở độ cao chừng năm mươi trượng có một chiếc giỏ to treo lơ lửng, trong giỏ là một người đàn ông trung niên mặc võ phục, mày nhỏ mắt bé, mũi tẹt môi mỏng, tướng mạo hết sức hung ác, nhưng y đang trong cơn hoạn nạn, lại chẳng thể không cứu.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn lên không, thấy vô số chim ưng bay lượn vòng trên đầu người ấy cách chừng vài thước, vẻ như sắp lao xuống tấn công.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy thâm nhủ:

“Người này rõ ràng là có võ công, sao lại không chịu nhúc nhích thế này?”

Đoạn cất tiếng nói:

– Các hạ rõ ràng có luyện võ công, đó chỉ cách đỉnh núi không đến hai mươi trượng, tại sao không chịu trèo lên?

Người ấy vội nói:

– Sợi dây treo này rất giòn, động đậy là đứt ngay, đại hiệp không tin hãy nhìn bên dưới xem.

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy liền đưa mắt nhìn xuống, bất giác rùng mình nổi gai ốc.

Thì ra bên dưới là vực sâu trăm trượng, đầy rẫy giỏ tre và xương trắng, ít ra cũng hơn trăm bộ, qua những chiếc giỏ tre, chứng tỏ thấy đều là từ trên rơi xuống.

Nhạc Nhạn Linh thâm nhủ:

“Ai đã gây ra điều tàn ác thế này nhỉ?”

Đoạn ngẩng lên hỏi:

– Thôi được, các hạ hãy chờ chốc lát, tại hạ lên cứu ngay đây!

Người ấy lo sợ giục:

– Đại hiệp hãy nhanh một chút, không thì lũ ưng này sẽ ăn thịt tiểu nhân mất.

– Các hạ đuổi chúng đi không được sao?

Người ấy nhăn mặt:

– Tiểu nhân sao dám động đậy, chỉ cần động nhẹ là tan xương nát thịt ngay. Xin đại hiệp hãy nhanh lên, tiểu nhân nguyện sẽ làm thân trâu ngựa hầu hạ đại hiệp suốt đời.

Nhạc Nhạn Linh chau mày thâm nhủ:

“Người này thật không có khí phách, nếu không niệm tình cùng là người trong giới võ lâm, Nhạc Nhạn Linh miễn chẳng thềm đếm xỉa tới.”

Đoạn bèn nói:

– Tại hạ không cần vậy, các hạ...

Người ấy như sợ Nhạc Nhạn Linh bỏ đi, vội lớn tiếng nói:

– Vậy đại hiệp muốn vàng muốn bạc cứ việc nói ra, tiểu nhân nhất định sẽ dâng trao đủ số, quyết không nuốt lời.

Nhạc Nhạn Linh tức giận:

– Các hạ thật ra có muốn sống hay không?

Người ấy hoảng kinh:

– Muốn, muốn, đại hiệp muốn gì cứ việc nói ra, tiểu nhân nhất định..

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng quát:

– Muốn sống thì hãy im miệng lại ngay!

Người ấy thấy Nhạc Nhạn Linh nổi giận, quả nhiên không dám nói nữa, nhưng lại bực tức thâm nhủ:

“Khi nào tiểu tử ngươi kéo ta lên trên xong, hừ, lúc ấy sẽ cho ngươi biết mùi lợi hại của Tam Nhãn Hồ này!”

Nhạc Nhạn Linh tìm được một lối đi nhỏ, phi thân xuống dưới cốc, với võ công của chàng, dĩ nhiên núi cao vực sâu chẳng thể gây khó khăn, lát sau chàng đã xuống đến đáy cốc.

Nhạc Nhạn Linh nóng lòng cứu người, vừa xuống đến nơi liền tức phi thân lên núi, có chỗ đặt chân thì tung mình, còn không có chỗ đặt chân thì sử dụng cả tay lẫn chân mà trèo.

Từ đáy cốc lên đỉnh núi tuy không đầy hai trăm trượng, song vì vách núi quá trơn trượt, nên phải tốn mất hai giờ Nhạc Nhạn Linh mới lên đến đỉnh núi.

Khi lên đến đỉnh núi, cảnh vật khác hẳn, chỉ thấy rừng tùng bát ngát, lá rụng dày cả thước, trông hết sức hùng vĩ.

Nhạc Nhạn Linh hết sức ngạc nhiên, thâm nhủ:

“Thật không ngờ trên ngọn núi cheo leo này lại có cảnh sắc như vậy.”

Đoạn liền cất bước đi về phía phải, được mấy bước, chàng lớn tiếng hỏi:

– Các hạ ở chỗ nào vậy?

Chỉ nghe hồi âm vang vọng, hồi lâu không dứt, nhưng không có tiếng trả lời.

Nhạc Nhạn Linh hết sức ngạc nhiên, lại lớn tiếng gọi tiếp mấy lượt nữa.

Ngay khi ấy, trong rừng bỗng vang lên một hồi tiếng ho, sau đó một lão tiều phu râu bạc trọc đầu lồm khộm bước ra.

Nhạc Nhạn Linh chú mắt nhìn, thấy người này mặt đầy nếp nhăn, hai mắt đờ đẫn, người khom lưng còng, bước đi hết sức khó nhọc.

Lão tiều phu ấy liền đi đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh chừng hai thước, giọng ồ ề hỏi:

– Đây, tiểu ca gọi ai vậy?

Nhạc Nhạn Linh thắc mắc hỏi:

– Lão trượng đã đến đây lúc nào vậy?

– Lên ư? Vậy chứ tiểu ca đã lên đây bằng cách nào?

– Tại hạ đã đi lên!

– Đi lên ư? Chẳng lẽ tiểu ca biết bay sao?

Nhạc Nhạn Linh cười:

– Người đâu thể bay được, chẳng lẽ còn có lối đi khác ư?

Lão tiều phu lắc đầu:

– Không, không có lối đi!

– Vậy lão trượng lên đây bằng cách nào?

– Lão phu cả đời chưa hề xuống núi, sao lại phải đi lên kia chứ?

– Cả đời ư?

– Lão phu ở đây đã hơn trăm năm rồi!

Nhạc Nhạn Linh nóng lòng cứu người, không muốn nói vớ vẩn, bèn hỏi:

– Lão trượng có biết dưới kia có treo một người không?

Lão tiều phu thản nhiên:

– Đó là do họ tự chuốc lấy, trách ai được chứ?

– Tự chuốc lấy ư?

Lão tiều phu gật đầu:

– Họ nói là đến đây để tìm một quyển Huyết Kinh nào đó, rốt cuộc đã khiến cho một vị thần tiên trên núi tức giận, nên treo họ lên đó cho chim ăn.

Nhạc Nhạn Linh biết vị thần tiên mà lão tiều phu đã nói hẳn là một người võ công cao tuyệt, buột miệng hỏi:

– Chẳng hay đó là kinh gì vậy?

Đoạn bất giác đưa mắt nhìn sang trái.

Lão tiều phu đôi mắt đờ đẫn bỗng ánh lên sắc lạnh, song chỉ trong một thoáng tan biến ngay, lắc đầu nói:

– Lão phu không còn nhớ nữa! À, phải rồi, để lão phu nhớ lại xem!

Đoạn ngẫm nghĩ chốc lát, ngẩng lên nói:

- Dường như là Huyết Chưởng Bí Kinh gì đó!
- Huyết Chưởng Bí Kinh ư?

Lão tiều phu bỗng đổi giọng nặng nề:

- Sao? Tiểu ca cũng đến đây vì quyển kinh đó ư?

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

- Tại hạ chưa từng nghe nói nơi đây có kinh gì cả!

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng sang sảng nói:

- Huynh đệ bọn này chính là đến đây vì quyển kinh ấy! Lão già kia, hẳn là lão biết nơi đó phải không?